

ПОСВЕЩАВАМ настоящето на ревностния
в делото брат и приятел Георги Желев Тахчиев
Тахчиев учител-педагог, родом от Ямбол,
основател на Детската лагер-школа за
децата от общество Бяло Братство, през
лятото на годините 1947 и 1948. в
село Мъглиж.

Авторът

МЪГЛИЖ,

стихотворен пътепис

Брат Желев на лагер положи основи,
в Мъгл иж да бъде, с принципи нови.
Писма той изпрати с топли покани,
на лагер да дойда децата призвани.
Всички да си носят цигулки, китари,
музика ще учат и млади и стари.

Бельо да си носят, ювка в торбата.
в джола парички и ума в главата.
Часът веч удари. Ето тръгна влава,
едно дете пита: "Де остана кака?
Тъжни са децата от дом не делеш;
едни мълчаливи, а други засмени.

От Бургас са само Верчето и Лили,
две деца любими, на майките мили.
Митко от горица, Стояничо от Бата,
с чанти в ръцете, с дрехи в торбата.
Времето минава, вече си приказват,
а след още малко, смешки ще си казват.
Майки ил сестрички деца придружават,
чуруликат всички, без да се познават.

Умората дойде, клепки натежават.

Едни вече дремят, други се прозяват.

Късна нощ е вече. Децата заспали.

Звездички в небето ясно заблестяли.

Майки и сестрички стоят и се чудят,

тез дечица мили, как да ги събудят

Ето влака свири. Гара приближава.

Някой от купето там глава подава.

Тулово е близо. Влака вече спира.

Всеки в купето багажа прибира.

Тук ги чака Райчо с любов гореща,
с очи навлажнени. Каква мила среща!

Идва от загоре, с конче и каруца,
а кончето едва крета, даже малко куца.

-Давайте багажа!- Райчо разпорежда,
към Мъглиж веднага децата повежда.

Децата морени вървят мълчаливи,

цяла нощ не спали с лица съмливни.

Те вървят по пътя. Слънцето ги грей,

а по гърбовете обилно пот се лей.

"Ето го и Мъглиж. Вижда се салона.
сякаш някой маха горе от балкона".

Стигнаха в Мъглиж, дворове, градини,
брат Рашо ги среща с пълна кола дини.
Всички тук посрещат Жерова с усмивка:
"Добе дошли деца в Мъглиж на почивка!"

-Седнете дечиц а сладко си хапнете,
и от пътя дълъг вий си отдъхнете.-
Вече дойде време да правим молитва,
тя храни душата, а не е реликва.
Всички вече легнаха, Унася ги сън.
Всеки шум затихна и вътре и вън.

Едни спят дълбоко, ~~други~~ и там бълува
Дете едно плаче, болка не минава:

Майката на Лили болното намери,
с ръка на челото топлината мери:

-"Какво ти е чедо? Къде те теб боли?
Ти кажи ми само, Бог ще се смили.

-Ох, боли ме лелко. От корем умирам,
как утро ще срещна, сили не намирам.

Лелка го промизва, стоили и прегърна,
болката кат жива сякаш се отвърна.

И заспа Стоянчо на нейния skut.

Тя без сън остана за малкия тук.

Ето съзори се. На изток руменей,
а на дъб вековен славейче нежно пей.
Леля Миче свири. Чудесно е на вѣн.

- "Ставайте дечица! Стига вече сън?"
Брат Желев на входа стои и се чуди,
тез дечица мили, как да ги събуди:

- Ставайте Лилянке, Миче, Чудомир.
Слънцето ни кани на вълшебен пир."
Тѣй ги нежно будят тук от слѣдѣкъ сън.
Всички се обличат и тичат на вѣн.

Едно дете гледа през едно оченце,
идва леля Кинче и стиска му носленце.
То на бързо става дрегите повлича,
риза, панталонки и на вѣнка тича.
Всички са готови и чакат на вѣн.
Леглата прибрани след сладкия сън.

Станцията черна често се обажда,
по време вечерно, някога досажда.
Веднаж тя разказа за една кавга,
дето бе станало за нея мълва.-

Вчера двемомченца нещо се скарали,
и то да е за нещо, за шепа стъргали.

Друг път в полето дете закъсняло,
че при малко цвете то било клекнало.
То си цвете милва и му нежно дума:
"Милото на кака, за мен недей плака,
утре пак ще дойда и ще те поляя,
и песничка малка на теб ще изпея.

Станцията бяла всичко бе видяла.
Нищо не забрави, да не го разправи.

Лагерен живот

Всички стават рано, молят се и пеят.
Слънцето посрещат и в любов живеят.
Трудностите често тука срещат с песни,
и така живота става веч по-лесен.

Брат Желев децата честичо събира,
пример за поука най-добър намира.
Камбуров с кавала, често се увлича
по "Идилията овчарска" че я най-обича.
Леля Миче Златна, конц ерти издася,
и тя за колектива много допринася.

Борба с трудностите

Случи се веднаж, склада се опразни,
нищо не остана от продукти разни.
Нямаше вече какво да сложат в казана,
мъка и смущене сякаш вси обхвана.

Брат Желев:

"Мили деца! днес ще постим, че сме без храна

Спокойни бъдете, туй за нас не е беда.
Сега ще се помолим на нашия Баща,
че само на Нето ние сме във властта.:
Т"Татко наш небесни, молим помогни ни.
Гладни сме о Боже, храна изпратини!"

Не минаха два часа, пристига брат Руси,
цяла кола с круши, храна за сто души.
"продукти друг прати, Трети хляб дойтави,
туй чудо голямо как ще се забрави!
Векове ще минат, ще се поменава,
как с вяра са живяли за Божия слава.

Прощално утро в Мъглиж.

Смянната веч свърши. След ден-два е края,
но никой оц не иска да напустне рая.
-"Днес деца ще идем всички в селото,
с музика, с песни, пред майки в школото.
Нека видят всички, какво сме учили,
когато на лагер туй лято сме били

В школото ни чакат майките децата,
пример да им бъдем, да стоплим сърцата.

Утрото започна с отбрани песни,
гласове звънчета, гласове чудесни.
Пяха "Блага дума", пяха "Светър ден"
с грейнади лица и с дух вдъхновен.
На лиц ата грее радостна усмивка,
никой оц не иска край на таз почивка.

Всички аплодират. Салонът ечи.
Брат Желев там негде спотайва се, мълчи.
Утрото привърши, но никой не става,
всеки иска още то да продължава.

Една майка казва:

"Вас дец а мили, сякаш Бог ви прати,
само дни сте тука, а вече познати.

Идната година пак ни посетете,
тука в школото да ни съберете.

Идвайте редовно вий добри деца,
да пълните с радост нашите сърца.

30. август 1947 година с. Мъглиж.

Спомен на една майка.